

Edebiyat Defteri

siirimsihikaye -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
31 Mart 2020 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Hatıra Olarak Kaldı (E-Kitap)

Selin SABCIOĞLU'ndan;

Hayallerimden gerçek hayata aktardığım ilk kitabım. İlk hatalarıyla doğar. Bu sebeptendir ki benim de hatalarım mutlaka olmuştur. Onlarca kitap arasından benim kitabımı seçerseniz şunu bilmenizi isterim ki, çok büyük şeyler vaat edemem. "Eline kalem alan kitap yazıyor" diyebilirsiniz. Haklısınız. Ama başta da belirttiğim gibi bu kitap benim hayalim. Hem de yazmaya ilk başladığımdan beri. Her kitap evine girdiğimizde, kitaplara göz atarken "acaba bir gün benim kitabımda bu kitaplar arasında yer alacak mı?" diye sorardım, kendi kendime.

Kitabımı alıp hayalime ortak olduğunuz için şimdiden teşekkür ediyorum. Umarım gerçek hayatta bir yerlerde karşılaşmak ve kitabımı beğenmeniz ümidi ile iyi okumalar diliyorum.

Sayfa Sayısı: 270

Çıkış Tarihi: 2019

Dil: Türkçe

Yayın Evi: E&V Edebiyat

Önemli Not

Sipariş Verildikten Sonra En Kısa Sürede Vermiş Olduğunuz e-posta Adresine Gönderilecektir.

Uzun zamandır emek verdiğim hikaye ve şiir olarak 2 bölümden oluşan Hatıra Olarak Kaldı e-kitabım bir yıl önce çıktı. Desteklerinizi bekliyorum. Detaylar ve satın almak için bana mesaj yoluyla ulaşabilirsiniz.

<https://www.shopier.com/ShowProductNew/products.php?id=1388800>

NE KARASIN SEN “GECE”

ne kara gecesin sen, gündüze yüzünü döndüğün için değil, kötülüklerin üzerini örttüğün için karasın. yıldızlar, ay bile kurtaramaz senin karalığını. öyle bir sessizsin ki, bütün çığlıkları, feryatları hatta ölümleri bile bastırıyor sessizliğin. kendini karartmakla kalmadın, herkesi, her şeyi hatta gündüzü bile kararttın sen. bulutlarını dağıt artık, iyi, kötü, bir ayrılın birbirinden. “sadece gün bitti” diyelim. “ondandır karalığı, hayat, hayatlar bitti demeyelim” anaların gözyaşı yıldızların ışığını söndürdü, ondan karard” demeyelim. demeyelim artık”artık yeter” diye, demeyelim.

SELİN SABCIOĞLU

Mum Gibi Sevmek

Birini çok seversin, kendinden bile vaz geçersin. Beklersin iki gün üç gün bir ay hatta bir yıl... Sonra umudun bir mum gibi erir biter. Cılız bir ışık kalır geriye. Sönmemesi için avuçlarının arasına alırsın. Ama açtığında çoktan sönmüş olduğunu görürsün. O zaman anlarsın ki sen sadece o mumun içindeki ipmişsin meğer. Sert görünümüne aldanıp güvendeyim sanmışsın. Ama mumla beraber sende eriyip yok olmuşsun. Geriye kalan sadede mumluktaki mum izleri kalmış...

Birini çok seversin, kendinden bile vaz geçersin. Beklersin iki gün üç gün bir ay hatta bir yıl... Sonra umudun bir mum gibi erir biter. Cılız bir ışık kalır geriye. Sönmemesi için avuçlarının arasına alırsın. Ama açtığında çoktan sönmüş olduğunu görürsün. O zaman anlarsın ki sen sadece o mumun içindeki ipmişsin meğer. Sert görünümüne aldanıp güvendeyim sanmışsın. Ama mumla beraber sende eriyip yok olmuşsun. Geriye kalan sadece mumluktaki mum izleri kalmış...

Mumluktaki kırıntıları toplayıp eriterek, tekrar muma dönüştürmek zaman ister yeni bir kalıp ister. Tıpkı sevda gibi... Eskimiş sevdanın kırıntılarında da aynı şekilde yeni bir sevda yaratmak için, yeni bir kalp ister. O kalpte yeniden şekillenmek ister. Bulunmazsa eğer, bir köşede kalır ve kurur gider. Mumluğun dibine yapışır ve mumluğu da kullanılmaz yapar. Sevmek böyle bir şeydir işte, yenisi gelmezse o kişinin kalbine sadece acı verir ve kalbi de sevmeye küstürür. Hiç uğraş vermeden yeni bir mum alınırsa şayet, ya ipi kısa olur, ya da mumu kullanışsız. Çok para verirsen, iyisini alırsın. Sevmek de böyle bir şeydir işte, uğraş vermeden elde etmeye çalışırsan, elinde kalıverir. Tıpkı kısa mum ipi bittiğinde elinde boş mumun kaldığı gibi... Bir muma benzer sevmek, ışığı cılızdır bazen ama baş ucuna koyduğunda titreyen ışığı eşliğinde manzarayı seyretmek bir cam önünde, ya da sohbet etmek sevdiğinle o ışıktan kat be kat büyüktür...

Bir mum gibidir sevmek... Yeniye hiç bitmeyecek sanırsın. Cılız olsa bir köşede sana ışığını yansıtacağını sanırsın. Ama asla öyle olmaz. Işığın her sığındığında o içten içe erir. Göremezsın. Bir zaman sonra şekil değiştirmeye başlar. Göz arkası edersin.

Güzel yanları yok mudur? Vardır elbet. Bir mum fitilin son damlasına kadar direnir. Rüzgara karşı, karanlığa karşı direnir. En önemlisi de onun ışığına sığınanı yalnız bırakmamak için direnir. Sevmek bir mum gibi sevmek, bir mum gibi direnmektir. Yerine gelenin mutlaka olacağını bilir, ardında ne kadar iz bıraksa da, hava da ne kadar kokusunu yaysa da, bir gün tükenip gittiğinde yerine yeni mutlaka gelecektir. Unutulacaktır, izi bile kalmayacaktır, en ufak bile... Ama buna rağmen pes etmez sonuna kadar. Her gittiğin yere, her saptığın karanlık sokağa önce o bakar. Düşüp yaralanmanı istemez. Emin adımlarla ilerleyip gideceğin yere ulaşmanı sağlar. Bir mum gibidir, güvenmek, güvende olduğunu bilmek.

Bir gün biter mumun o cılız ve fakir ışığı. Son direnişleri nafiledir artık. Güneşin ya da elektrik ışığını bile göremeden ya da onu üfleyen zarif bir nefesi hissedemeden, son bir titreyişte sonsuza dek söndü ışığı. Ama medet umdu hep, tabaktaki tükenmişliğinden yeniden eski haline gelmeyi umarak sönüp gitti.

Ne mi oldu? Mum ışığını yansıtırsa da, vefasını yansıtamamıştı. İnsanoğlu tüketmeye programlanmış bir varlıktı. Elbette tükenenin halinde anlaması pek mümkün değildi. Sevgiyi de bir mumu tüketir gibi tüketiyordu. Fitilinin son damlasına kadar kullanıp, bitince de arkasına bile bakmıyordu. Mum gibi sevmiyor, sabretmiyor, savaşıyordu. Dönüp gidiyor, arkasındaki zerre olsun düşünmüyordu. Çünkü artık onun için tükenmişti. Bunun içinde kalınması için bir sebep yoktu. Ardında kalanın, çaresizlikten titreyişlerini, gökyüzüne bıraktığı çağrılarını görmüyordu. Nasıl görsün? Çoktan gitmişti bile... Belki de çoktan başka bir mum ışığının ateşine sığınmıştı bile. Burnunda o güzel kokudan eser dahi kalmamıştı.

Biten yani arkada kalan hani toparlanıp, içine yeni bir fitil konulup tekrar toparlanma ve eskisi gibi olmasa da sevdiğinin başının yanında olmayı ummuştu ya... Gitme ihtimalini hiç dumanın ucuna dahi getirmemişti ya... Her bittiğini sandığında tekrar ateşleneceğini sanmıştı ya... Hani sevmek vazgeçmemek demektir ya... Hepsini sadece o mumun dumanına yansıtacağı hayalden ibaretmiş meğer. Şimdi kendisiyle beraber o dumana kapılıp buharlaşıp gitti. Anladı ki, sevmek mumlara has olan fakir bir duyguymuş. Her şeyi tüketmeye alışmış insanoğlu bu duyguyu sadece kullanıp, son tüketim tarihi bile gelmeden ya değiştiriyormuş ya da erkenden tüketip yenilerine yöneliyormuş. Bunu fark edememiş. Sevginin büyümesine öyle kapılmış ki, görememiş. Şimdi ise, artık çok geç kalmış fark etmek için. Çünkü son hatırasını da alıp atıvermiş çöpe. Sabah kahvaltısından sonra boşaltılan çay deminin üzerine düşüvermiş. Bütün hayallerini, ümitlerini, yeniden başköşeye konulma heveslerinin yerini çöp kokusu almış bir anda. Çöp poşetinin ağız ozenle bağlandıktan sonra sokağın köşesindeki konteynıra atılmış. Poşeti çay suyu değil, mumun gözyaşları ıslatmış. Poşetin dışına kadar sızmış ve mutsuz son.

Bir mum gibi sevmek, onun gibi yanmak, her koşula direnmektir. Sevgi tüketim aracı değil, hayatın başköşesini aydınlatan bir ömür ışığıdır.